

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

de minister van Buitenlandse Zaken (hierna: de minister),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Haarlem, van 14 juli 2011 in zaak nr. 11/3109 in het geding tussen:

. en .

en

de minister voor Immigratie en Asiel (lees: de minister).

Procesverloop

Bij besluit van 14 april 2010 heeft de minister een aanvraag van de vreemdelingen om hun een machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv) te verlenen, afgewezen.

Bij besluit van 10 januari 2011 heeft de minister het daartegen door de vreemdelingen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 14 juli 2011 heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister hoger beroep ingesteld. Het hogerberoepsschrift is aangehecht.

De vreemdelingen hebben een verweerschrift ingediend.

De vreemdelingen hebben een nader stuk ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 10 mei 2012, waar de minister, vertegenwoordigd door mr. G.M.H. Hoogvliet en mr. E.C. Pietermaat, advocaten te Den Haag, en de vreemdelingen, vertegenwoordigd door mr. M.B.J. Strooij, advocaat te Amsterdam, zijn verschenen.

Overwegingen

1. De vreemdelingen, die als geboortedatum , onderscheidenlijk hebben opgegeven, hebben in het kader van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) een mvv-aanvraag ingediend voor verblijf bij , naar gesteld hun zuster en tevens pleegmoeder (hierna: referente), houdster van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, welke vergunning is verleend krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000.

2. Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 worden verleend aan een vreemdeling die als minderjarig kind feitelijk behoort tot het gezin van de vreemdeling, bedoeld onder a tot en met d, die dezelfde nationaliteit heeft als die vreemdeling en gelijktijdig met deze vreemdeling Nederland is ingereisd dan wel is nagereisd binnen drie maanden, nadat aan de vreemdeling, bedoeld onder a tot en met d, de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28, is verleend.

3. Zoals volgt uit hetgeen de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 26 september 2006 in zaak nr. 200603951/1;

www.raadvanstate.nl) dient een mvv-aanvraag in het kader van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000, te worden beoordeeld aan de hand van die bepaling.

4. Ingevolge artikel 4:2, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht is het aan de aanvrager om de gegevens en bescheiden te verschaffen die voor de beslissing op de aanvraag nodig zijn en waarover hij redelijkerwijs de beschikking kan krijgen. Het is derhalve aan de vreemdeling om in de bestuurlijke fase de feitelijke gezinsband aannemelijk te maken.

Volgens paragraaf C2/6.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 ligt de bewijslast dat de vreemdeling in het land van herkomst feitelijk tot het gezin heeft behoord, bij de hoofdpersoon. Hiervan dient in beginsel – indicatief – bewijs te worden overgelegd. Indien dit niet mogelijk is, dienen hierover aanvullende gegevens en/of plausibele, aannemelijke en consistente verklaringen te worden verstrekt.

5. De minister klaagt in grief 1 dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij niet in redelijkheid de in de verklaringen van de vreemdelingen geconstateerde verschillen heeft kunnen tegenwerpen omdat niet is uitgesloten dat deze verklaringen niet geheel juist zijn weergegeven in de verslagen van de gehoren, nu hieruit niet blijkt dat de gehoormedewerker gekwalificeerd was om de door de tolk vanuit het Somalisch naar het Engels vertaalde antwoorden naar het Nederlands te vertalen en evenmin dat in voldoende mate rekening is gehouden met de minderjarigheid van de vreemdelingen.

5.1. De minister voert terecht aan dat de rechtbank niet heeft onderkend dat er geen concrete aanknopingspunten zijn om te twijfelen aan de zorgvuldige totstandkoming van de gehoren en de verslagen hiervan. De vreemdelingen, die hebben verklaard dat zij de vragen van de gehoormedewerker goed hebben begrepen en tevreden waren over het verloop van het gesprek, hebben niet toegelicht op welke manier de verschillen in hun verklaringen kunnen worden verklaard door de wijze waarop het gehoor heeft plaatsgevonden of de wijze waarop de vragen of de verklaringen tijdens het gehoor zijn vertaald, bijvoorbeeld door concreet aan te wijzen welke in het verslag neergelegde vragen en verklaringen niet overeenkomen met de vragen die de tolk in het Somalisch aan hen heeft gesteld en de antwoorden die zij hierop hebben gegeven. In dit verband is van belang dat uit de verslagen van de gehoren niet blijkt dat de vreemdelingen en de gehoormedewerker elkaar onvoldoende hebben begrepen en evenmin dat de gehoormedewerker zijn vragen niet op een correcte en adequate wijze heeft gesteld en dat de vreemdelingen niet voldoende in de gelegenheid zijn gesteld daarop antwoord te geven. Uit de verslagen van de gehoren blijkt wel dat de gehoormedewerker het doel van het interview en de gang van zaken daarbij heeft toegelicht en heeft geverifieerd of de vreemdelingen en de tolk dezelfde taal spreken. Voorts blijkt hieruit dat hij in eenvoudige bewoordingen vragen heeft gesteld over basale onderwerpen als gezinssamenstelling, leeftijden van huisgenoten, huisvesting, school en dagelijkse bezigheden om zoveel mogelijk informatie van de vreemdelingen te verkrijgen en dat hij meermalen heeft doorgevraagd

wanneer zij onduidelijk, onvolledig of tegenstrijdig verklaarden. De omstandigheid dat hij een enkele keer niet heeft doorgevraagd op een antwoord dat innerlijk tegenstrijdig lijkt te zijn neemt, wat hier ook van zij en de wachttijd in verband met de opeenvolging van de gehoren in aanmerking genomen, niet weg dat de minister de vreemdelingen in redelijkheid heeft kunnen tegenwerpen dat zij onderling op essentiële punten verschillend hebben verklaard en daarvoor geen plausibele verklaring hebben gegeven.

De grief slaagt.

6. Het hoger beroep is gegrond. Hetgeen voor het overige in hoger beroep is aangevoerd, behoeft geen bespreking. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit van 10 januari 2011 toetsen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover deze na hetgeen hiervoor is overwogen nog bespreking behoeven.

7. Omdat de minister zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de in de verklaringen van de vreemdelingen geconstateerde verschillen in ernstige mate afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen, hebben de vreemdelingen niet aannemelijk gemaakt dat zij ten tijde van het vertrek van referente uit het land van herkomst feitelijk tot haar gezin behoorden.

8. De vreemdelingen hebben in beroep aangevoerd dat de minister het besluit ten onrechte niet heeft getoetst aan artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

8.1. Het is vaste jurisprudentie van de Afdeling dat de Vw 2000 buiten artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e en f, geen grond biedt voor verlening van een verblijfsvergunning asiel ter bescherming van "family life", als bedoeld in artikel 8 van het EVRM en dat de beoordeling van de toepassing van artikel 8 van het EVRM buiten voormelde bepalingen plaats dient te vinden in de procedure over een verblijfsvergunning regulier (onder meer de uitspraak van 19 oktober 2010 in zaak nr. 201001188/1/V1; www.raadvanstate.nl).

De beroepsgrond faalt.

9. De vreemdelingen hebben in beroep aangevoerd dat het besluit in strijd is met richtlijn 2003/86/EG van de Raad van de Europese Unie van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (PB 2003 L 251, met rectificatie in PB 2012 L 71; hierna de richtlijn).

9.1. Volgens artikel 3, tweede lid, aanhef en onder c, van de richtlijn is deze niet van toepassing indien de gezinshereniger toestemming heeft in een lidstaat te verblijven uit hoofde van subsidiaire vormen van bescherming overeenkomstig internationale verplichtingen, nationale wetgevingen of in de lidstaten gebruikelijke praktijken. Hieruit volgt dat de richtlijn niet van toepassing is op referente.

De beroepsgrond faalt.

10. Het inleidend beroep is ongegrond.
11. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

8

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 14 juli 2011 in zaak nr. 11/3109;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. C.J. Borman en mr. G. van der Wiel, leden, in tegenwoordigheid van mr. H.W. Groeneweg, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

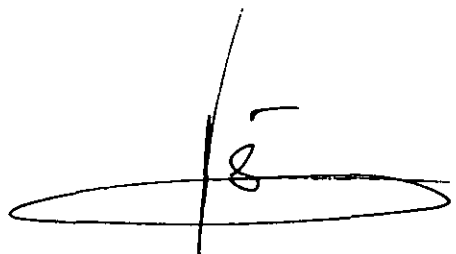
w.g. Groeneweg
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 10 oktober 2012

32-716.

Verzonden: 10 oktober 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser